

Глава 1.

Започна се с писмото на Джо Зорич, адресирано до Дружеството за защита на инвалидите и старите хора:

*

Годишно в Америка се умъртвяват десетки хиляди безпомощни хора:

- Без обществеността в Америка да научи за това.
- Престъпленията не се регистрират.
- Убийците не се преследват.
- Убийствата са от користолюбие, предумишлени, планирани и организирани.

Зависим съм от моята убийца и, моля ви, не започвайте съдебна процедура, докато не умра. А ще умра, вероятно след единадесет седмици. Смъртта е планирана и това вече не може да се промени.

Предупреждавам ви, че съществува една много по-тайна, но и силна организация с десетки хиляди убийци. Завзели са градовете и нито един техен член още не е разкрит. Действат в рамките на дружеството „Скъпи дядовци“ и агенцията „Весел старец“.

Членове на дружеството са опитни жени, на възраст между петдесет и седемдесет години, и са малко образовани. Годишната им чиста печалба е по около 400 000 долара на член.

Панически ви моля: Защитете немощните старци.

Аз вече съм неподвижен, едва малко мога да говоря, чета и пиша, изолиран съм от приятели и това писмо

трудно ще достигне до вас. С целия риск, но и с надежда, трябваше да го напиша.

Ако писмото попадне в недобронамерена ръка, и нея, тази ръка, най-смирено моля да не си отмъщава през тези последни седмици от живота ми, като се надявам, че и у нея, тази ръка, е останало още поне малко състрадание.

Като начало, за следователите посочвам имената на убийците от групата, в чието обкръжение живея: Патриша, Елизабет, Ен, Маргарет, Барбара и Дана.

*

Съвременният човек от западната цивилизация на върха на класацията на желанията си поставя (в тази последователност): време за почивка, повече материална сигурност, по-силна физическа безопасност, здраве, лекарство против плешивостта (за да не се променя, да бъде винаги млад), тишина (без телефонни тонове), панорамен изглед от високо (да вижда колкото се може по-нашироко, не не и по-дълбоко) и телефонния номер на сина (дъщеря-та), който (която) никога не е на разположение и когото (която) редовно при първия неуспешен опит се отказва да търси. Ако всички тези желания на този човек (от „свободния свят“) се сбъднат, той става нещастен по нов начин, поради нервността, предизвикана от скуката, защото той е забравил как човек се наслаждава, върти се неспокойно и посяга към хапчето за успокоение или към телефонния номер на единствения „истински“ приятел – невропсихиатъра. Тези желания при всички продължават десетки години, чак до окончателното осъзнаване и примирение, че никога няма да се сбъднат, защото преди това ще се случи поне една от посестримите на богатия западен свят: неработоспособност, фалит или срив в здравето. Аз съм една от рядко срещаните на този свят, която има всичко това, и която, на всичко отгоре, умее и да се отпусне и наслаждава.

Виктор, отскоро мой мъж, е имал нюх, когато е избирал парцел и построил този великолепен семеен дом, меншън, както американците обичат да наричат своите замъци. Допада ми и този град, Сан Педро, Сан Пидро, както го наричат американците, или Сан Педро, както продължават да го наричат мексиканците, защото ми харесва, че под града има пространство от низина и тишина, а зад него – чудесата на многолюдната глъчка, тъй като ми напомня за Босна, макар че обективно не си приличат, освен по едно – „под“ (underfoot) е в подножието (*podnogu*) и под ръка (*naruku*), а „зад“ не е подръка (*s neruke* – out of hand). Има и още една прилика: чувам говора от моя край – почти половината жители са от нашето крайбрежие на Адриатическо море. Сякаш целият меншън е проектиран за няколко часа почивка привечер, от момента на залеза на слънцето зад редицата от палми, та чак до пълното спускане на летния мрак върху верандата пред меншъна, на която седя в момента и се наслаждавам. Наслаждавам се!? Когато изрека тази дума пред приятели, те просто не могат да повярват, че нещо такова може да се осъществи и редовно питат: „Как успяваш да постигнеш това?“, питат, сякаш след дългогодишни изследвания съм успяла научно да обясня някакво явление.

Меншънът е разположен на стръмнината на улица Палос Вердес, между 6-та и 9-та улица, с фасада, обърната към канала Лос Анджелис мейн ченъл, по средата на който минава известната фериботна линия Санта Каталина и по който безшумно се плъзгат фериботите и се поздравяват с корабни сирени, които моите уши обичат да чуват. По брега на канала се намират известните надалеч ресторанти, които предлагат всички видове риба, съществуващи в световните солени води. Тях ги наблюдавам отвисоко всеки съботен предобед, когато има много туристи и видимостта е пълна, а те се блъскат като на някакъв препълнен футболен стадион, сякаш всички се надпреварват кой ще бъде

по-напред и по-близо до маса край канала, колкото заради рибарите и рибата, която вадят, толкова и заради разхладителния и влажен ветрец, който като балсам гали лицата, опърлени от калифорнийското слънце. Полунадясно е Кабрильо марина с хиляди яхти от всички видове и стойности, които са застанали в съвършен порядък и спокойствие, а този порядък и спокойствие на мен ми действа успокояващо и окуражаващо, просто ми напомня за възможния порядък сред хората, който в този случай сякаш е научен от пчелите и техните пити. Зад марината е огромното пристанище Лос Анджелис харбър, което плискат с по-големи и по-малки вълни неукротимите океански води на Пасифика (Pacific). Върхът на моето вечерно спокойствие достига през няколко минути смрачаване над океана, когато се отдръпва и последният дневен лъч светлина, а с пълна сила се появява светлината от двата фара, от лявата и от дясната страна на Ейнджълс гейт, входа на пристанището. Погледът към океана, през утрините и вечерите, когато има добра видимост, достига до Мидъл брейкуотър, мислената линия, която дели морските и океанските води, и моят взор, особено с утринното или вечерното кафе, когато мислите замират, се устремява от верандата към онази мислена линия и се спира за известно време на входа на пристанището, Ейнджълс гейт, който си го представям, а в сумрака виждам ясно между бляскащите фарове – Ейнджълс гейт лайтхауз и, по-на изток, Ел-Ей ентранс ийст лайт. Когато светлината им заблести с пълна сила, точно тогава Виктор се надига и влиза в къщата, за да се измие и приготви за вечеря, а аз ще поседя още десетина минути: тези десетина минути са онзи голям връх на моето спокойствие. След вечеря Виктор се оттегля за почивка, а аз с чаша бира се връщам на пейката пред верандата и десетина минути продължавам да гледам, плъзгайки поглед от северната част на канала надолу по маршрута на корабите по линията на Санта Каталина фери, чак до входа

Ейнджълс гейт, колкото и продължава допиването на бирата, след което се оттеглям в дневната, включвам телевизора и претърсвам каналите за някое интересно предаване. Тъкмо се бях надигнала и взела празната чаша, когато позвъня телефонът, което ме изненада, защото по това време, около девет часа, никога и никой не ни беше обезпокоявал. Побързах да вдигна слушалката.

- Ало, Дане! – чу се гласът на една моя позната.

- Ало, Патриша! – обадох се аз, но с тембъра на гласа си не прикрих изненадата.

- Изненадана си, по това време...?! – пълна с ирония, сякаш се провикна госпожа Патриша.

- Да! Помислих си да не би мършата да е заминала за оня свят...? – отвърнах с нейния речник, с който си служа само в редки случаи, и то в разговор с нея.

- Не! На бик опашката може да изтръгне – в гласа ѝ имаше оттенък на подигравка.

- Защо тогава по това време? – протестирах аз.

- За да видиш какво е направил тоя боклук! – това вече беше понижен глас.

- Насрал ли се е!? – отвърнах с нейното любимо изречение.

- Не, бе! – каза и още повече понижи глас, като продължи: – Не е за по телефона, трябваш ми. Спешно...!

Напоследък моят съпруг Виктор и аз свикнахме да си правим компания и да си ходим на гости с четири съпружески двойки, поотделно и заедно. И те са старци, имат пари и свободно време, затова сме заедно все по-често, а другите вече свикнаха да ни виждат в тази група, затова ни наричат и разпознават по двойки: Патриша и Джо, Елизабет и Дуайт, Маргарет и Ричард, Барбара и Том и Дана и Виктор. И ние приехме да ни наричат така като специфика на групата, затова вече и помежду си се наричаме така. В онова писмо на Джо са посочени именно тези пет съпруги. Значи, посочено е и моето име, обвинението е твърде

тежко, но, да ви кажа съвсем искрено, аз своята вина не виждам.

Госпожа Патриша не държи особено на моята компания, предпочита да си бърби с другите жени от нашата група, но първо мен търси, когато има нужда да се посъветва по сериозни въпроси. Затова лесно стигнах до заключението, че и тази вечер се е сблъскала с нещо такова и че е твърда в намерението си да ме примами, значи няма да мога да избегна крайно неприятното късно гостуване, и още по-зле – нощното шофиране по оживения фриуей. Знам, че няма да уважи нито едно мое извинение, не ми се отива, но не мога и да ѝ откажа.

- А моята мърша, какво да правя с нея? – казах и зачаках отговора, за да преценя по него степента на сериозност на онова, заради което ме вика.

- Доведи и нея! – решително отвърна тя.

- По това време, ами тя хърка!? – отвърнах, като направо не повярвах, че толкова упорито настоява.

- Незабавно! – сякаш заповяда, и продължи: – Става въпрос и за твоята кожа!

- За моята кожа!? – казах и през главата ми минаха всички картини на събития, които са свързани с госпожа Патриша, и не намерих нито едно, в което да има мои мръсни пръсти, а особено не такива, които биха могли да дърпат и моята кожа, както тя се изрази.

- Джо е написал писмо за полицията...! – паникьосано съобщи Патриша.

- Полицията?! – почти възкликнах.

- Против нас! – добави също така паникьосано.

- Кои нас? – изненадах се аз.

- Против всички „лешоядки“ – едва долових снижението ѝ глас.

- Как научи за писмото? – изплъзна ми се от любопитство.

- Намерих го в Библията – истерично се засмя и добави: – Гадът знае, че не искам и да погледна тази книга...

- Имаш право! Не е за по телефона – съгласих се аз.

- Идвай! – отново нейният заповеднически глас.

- Идвам! – и моят примирен, защото не бива да се противя на тази жена или да я упреквам, прекалено силно е това усещане у мен.

С Виктор се справих по-лесно, отколкото предполагах – само завъртя глава, след като му съобщих спешната покана на госпожа Зорич, и добави:

- Извадете ми онзи по-дебелия тъмен костюм.

Още не съм се освободила от страха от шофирането по фриуея, нощем дори не се и решавах да излизам на него, но ето – тази нощ неочаквано трябва да се отправя на по-дълъг път – до Алхамбра и обратно. Имам навик от града да излизам по 6-та улица, а когато минавах по някоя друга, случвах ми се дребни неприятности, всеки път, например, пропусках фриуей 110, по който трябва и този път да тръгна. От Палос Вердес, и този път, заради тези мисли, продължих и се спуснах по 6-та и по нея се качих на Гафи стрийт и тръгнах към фриуей 110. Интересно е началото на този фриуей, той започва от един объркващ разклон, така че улицата, по която карам, Гафи стрийт, преминава в разклонение от два пътя, прави остър завой надясно и продължава направо, а този объркващо неочакван завой е началото на фриуея, който редовно пропускам. Въпреки цялото ми внимание, и тази нощ го пропусках, минах няколко карета, за да завия обратно, карах две-три карета до преди разклонението, отново завих и окончателно влязох в непредвидимия завой и фриуея, който беше целта ми.

Както и очаквах, по това време на нощта нямаше задръстване по фриуея, но на мен ми е трудно да карам, защото покарам, покарам малко, и губя ориентация на пътя, несъзнателно настъпвам разделителната линия и навлизам – ту в лявата, ту в дясната лента, което е много опасно.

Това нарушение на ориентацията не ми се случва при дневно шофиране, а е последица от блясъка на фаровете на автомобилите, които карат в противоположната посока, но и от слабата осветеност на платното от средните светлини на моя автомобил, а дългите светлини са забранени. Край пътя има много пътни знаци и предупреждения, и те ме объркват, но водачът трябва да ги следи, защото лесно може да се озове на лента, която води към някой изход към улица или към някой вход към друг фриуей. Това ми е достатъчно, за да пропусна и фриуея, а имам и този недостатък – просто късно виждам знака, че лентата, на която съм се оказала, води към друг фриуей, а аз нямам време или условия да сменя лентата. А такава опасност не е без основание, защото по пътя до Алхамбра ще мина покрай отбивките за фриуейите: 1, 405, 91, 105, 42, 10, 170 и 5, от които най-опасен ми е десетката, защото с него се сблъсквам три пъти и никога няма да ми стане ясно защо и как е възможно това.

Докато карах по оживения фриуей 110 от Сан Пидро, си мислех за възможното съдържание на писмото, предназначено за полицията, и което е могъл да напише старецът-смъртник. Наистина, от всички, с които се запознах, Джо е старецът с най-бистър ум, а и има какво да напише. Доста проникателен и разумен човек е, ако съдим по това, не бихме казали, че е в дълбока старост, но болестите толкова са го осакатили, че трудно мога да повярвам, че е бил в състояние да напише нещо четливо. Не вижда, а ръцете му неудържимо треперят. Не знам по каква логика Патриша може да ме постави в контекст, интересен за полицията, най-младата съм в групата, още не съм била в ситуация да направя грешка. Мислите се пренесоха на този въпрос и се запитаха: да не би тази опитна „лешоядка“ да е измислила някаква измама? Да не би да има намерение да ме въвлече в нещо опасно, което не мога и да си представя? Наследник съм на Виктор, на прекалено много

пари, в тази луда Америка от това може да се роди всичко, за да ми ги изкопчат? Някой път чрез изнудване? Или...?!

Потърсила съм политическо убежище в САЩ! Госпожа Патриша действа по легализирането на документите, тя ми намери богаташа Виктор! Оттук са и задълженията към нея, и страха, защото когато си поиска може да ме изгони в Босна... Непредвидима е и безсрамна, от нея може да се очаква всякакво дяволско дело.

В последния момент не се блъснах, пак тази моя обърканост и несъзнателно танцуване от лента в лента, до съседния автомобил, но някой, зад кормилото на автомобил-ла, на който връхлетях, беше хладнокръвен и ловък, с мощен автомобил, избегна ме и ни спаси. Наистина, за миг бях забравила, че съм в автомобил и на фриуея, прекалено силно ме беше обзела мисълта за Патриша и нейните възможни намерения, и несъзнателно отново се върнах към тези мисли.

Тя е жена, която лесно се афектира, спомних си и се уплаших да не направи нещо на Джо. Да не го умъртви, истински се уплаших. Това би било опасно и за мен. Съучастие...!? Не бива и да продължавам да мисля за това. Говори се, че зад гърба си е оставила съмнителни умирения.

А вече да не го е и убила?

На местопрестъплението ли отивам, за да бъда заподозряна и аз?

И още веднъж връхлетях на съседна кола, и пак сблъсъкът беше избегнат от онзи от нападнатия автомобил. Когато ми се случи това, сега за пръв път забелязах, че всеки път се приближавах към колата отдясно и никога към онази отляво, и всеки път сякаш магнит ме привличаше към сблъсък и не можех да му се изплъзна. И най-накрая, тази нощ схванах, че не съм способна да шофирам дълго време нощем, а особено на фриуей, и този път не трябваше и да тръгвам, не трябваше! Ако ще госпожа Патриша да се

ядосва колкото иска. Но тръгнах, а трябва и да се върна още.

За пръв път идвам при Зорич като шофьор. Всяка среща с тяхната къща извиква у мен носталгия за Стария край и моя прекрасен и топъл дом, който вече пет години е военна развалина.

Хубава е тяхната къща, има някаква оригинална топлина, намира се на ъгъла на две тихи, потънали в зеленина улици, на парцел, който се издига десетина фута и лесно се забелязва и отделя от другите. Именно тази издигнатост силно ме впечатлява, защото на нея всичко се вижда като на изложба. Особено силно ме впечатляват храстите и цветята, които като арабески възпяват хармонията на сградата и топлината на семейния живот. И всеки път, когато си помисля за госпожа Патриша и господин Джо, пред очите ми са техните цветни алеи.

Когато спрях автомобила и излязох, по навик вдигнах поглед към цветните алеи, но тях ги няма. Нощното осветление показва съвсем нови качества на дома, за миг се уплаших да не би да съм сбъркала улицата и номера. Портата и оградата от масивно ковано желязо, под въздействието на ярката светлина отзад изведнъж сякаш ми напомнят вход на средновековен замък, на който изпъкват стилните прозорци и богатия покрив, засенчени от високи дървета, които, бих се заклела, до тази вечер не бяха толкова много на брой около къщата.

- Къде се губиш досега?! – от приятното преживяване ме сепна неприятният глас на Патриша.

- Докато убедя и приготвя Виктор... – сепнах се и започнах да се оправдавам.

- Ама какъв Виктор, да ме караш да чакам толкова...!? – изсъска тя.

Виктор, който бавно се измъкваше от автомобила, видимо се разтрепери, спуснах се да му помогна и го поту-

пах по рамото. Тя не можеше да овладее яростта, която я беше обзела, веднага ми стана ясно състоянието ѝ.

- Боклук са те, всички. Мършите са само за това да смърдят, и смърдят по всякакъв начин... – не преставаше да нарежда, чак докато не влязохме в къщата и докато не прочетох писмото, което веднага ми тикна в ръцете.

- Какво казваш за всичко това? – извика с намерение да уплаши Джо.

- Не знам...! – казах ей-така, за да кажа нещо, защото писмото и на мен оказа силно въздействие и ме стъписа. Още не можех да поставя евентуалните последици в категорията на съдебните величини, но че за някого може да бъде опасно – дори за моя разум не беше спорно.

- Какво е станало? – невинно и боязливо попита Виктор, който от мига, в който видя Джо, буквално се уплаши.

В първия миг и аз се уплаших от вида на Джо, дори със страх си помислих, че може би си отива, но писмото отклони мислите ми, за да бъдат върнати от отчаяния глас на Виктор към ужасяващия изглед на Джо.

Преди тази вечер, когато виждах Джо, той винаги беше изкъпан, обръснат, сресан, освежен с пудра и парфюм и облечен с чисти и изгладени скъпо бельо и костюм. С тази обвивка неговата инвалидност, ужасяваща тази вечер, не изглеждаше толкова тежка.

Измачканата подгизнала пижама, която е изцапана и от която се носи миризма, представя съвсем нова картина на човека, който в нашия жаргон се нарича „мърша“, едва сега тук схващам тази дума в пълния ѝ смисъл.

Джо е от онзи тип хора, които до дълбока старост са силни и здрави, но болестите внезапно ги връхлитат и свалят за няколко седмици. Краката са му парализирани, тялото му не може да се поддържа изправено, способността му да говори е значително намалена, губи чувство за ориентация... След всички тези физически сривове здраво го е

сграбчила болестта на Паркинсон, брадата и ръцете все повече треперят, а аз се запознах с него, когато вече не можеше да държи чаша и с двете ръце, без помощ много трудно успяваше да пие вода.

Джо трябва да бъде изправян в инвалидната количка горе-долу на всеки час, а да му се преместват краката – понякога и по-често, защото по странен начин се закачаха за колелата на количката, а той има навика постоянно да движи количката. Не е в състояние да държи изправена и главата си, особено по времето, когато действието на лекарствата е отслабнало или когато е прекалено неспокоен.

Заварихме го в количката, по неговия изглед предположих, че пет-шест часа е без минимална помощ. Погледнах часовника и заключих, че не е получил вече две дози лекарства.

Десният му огънат крак беше настъпен от колелото, другият – съвсем протегнат и усукан, вероятно с него се е опитвал да си помогне, докато е имал сила. Тялото е съвсем отпуснато и се е завалило надясно, а главата се е спряла на облегалката за ръка, увиснала с широко отворени очи, на които се виждаше бялото. На прага на съзнанието е, но ме позна и се надяваше да му помогна, дори с гримаса се опита да изкаже поздрав за добре дошли. Патриша не преставаше да го овиква, което имаше по-силно въздействие върху Виктор, отколкото върху Джо, тъй като разумът и тялото на Виктор са по старчески свежи.

- Това е благодарността, че ти чиста смрадта... Кой би те изтърпял... Това може само тъпата Патриша... Ще останеш сам, ще те напусна... Ще те заключа и ще си замина... – госпожа Патриша не преставаше да нарежда.

- Дане, няма да ме оставиш, нали?! – паникьосано се обади Виктор, обърна се към мен и очите му се насълзиха.

- Трябва да му дадем лекарство – спонтанно излезе от устата ми, след като отправих към Патриша предупреждаващ поглед.

- Ще му дам аз...! – Патриша изсъска срещу мен.

- Хванал го е паркинсона – добавих полугласно.

- Да го хваща...! – отсече.

- Трябва веднага да го пие – казах и боязливо отидох в кухнята за червеното шише, в което постоянно имаше разтвор на лекарството в газирани сок, който пиеше на всеки два часа. При предишни случаи ме е молела да му дам лекарството, затова знаех къде стои.

- Стой си на мястото! – Патриша ми препречи пътя.

- После ще бъде късно!? – казах и събрах смелост да се промъкна между нея и витрината по пътя към кухнята.

- Казах не и не...! – изсъска зад мен, хвана ме за ръката и ме бутна във фотьойла, на който седях.

- Дайте на Джо! – умолително се обади деветдесетгодишният Виктор.

- Ти, мършо, мълчи! – госпожа Патриша викна и срещу него.

- На кого...?! – добродушният старец не беше свикнал някой да вика край него, а камо ли срещу него, затова наистина се развълнува, в този миг почти забрави, че е старец, вдигна ръка, но не можа и тялото, искаше да ѝ удари шамар.

- Викторе, отиваме си у дома! – извиках ядосано и станах.

- Още няма да си ходите! – заповеднически изрече Патриша, поразмисли и каза по-спокойно: – Не се разбрахме за това.

- За какво да се разбираме? – отвърнах искрено и почти се възмутих.

- Как за какво? Писмото...! – изненада се от становището ми.

- Накъсваш го и – в боклука – казах единственото решение, което ми дойде наум.

- Ами ако това е само едно от копията? Ако едно вече е в полицията? – заговори паникьосано и едва тогава схванах, че е много уплашена.

- Не преувеличавай! – отвърнах, като малко повиших глас.

- Не преувеличавам – искрено каза уплашената Патриша, хвана ме за рамото и продължи: – Добре го познавам, по почерка му виждам, че това е само една от предходните версии. Сигурно дълго е работил върху това – отново говореше, като не можеше да се овладее: – На кого е дал писмото? Какво мислиш?

- Мисля, че преувеличаваш – казах и започнах да обличам на Виктор самото му.

- Трябва да ми помогнеш – за моя голяма изненада започна и да плаче, за пръв път видях нейна сълза.

- Преувеличаваш. Скъсай писмото и дай на човека лекарството! – казах почти заповеднически, уверена, че когато жените плачат, са послушни.

- Добре, ще му дам лекарството, но ми помогни да разбере на кого е дал писмото и дали той го е предал в полицията.

- Хайде, дай на човека лекарството! – казах сега вече строго и добре постъпих, защото тя веднага отстъпи и отиде в кухнята.

Докато приготвих Виктор, тя с голямо усилие впръска течността в устната кухня на Джо.

Никога досега не бях присъствала на по-безнадеждно и тъжно събитие. Дори умирането на хора, а бях свидетелка няколко пъти, не е оказвало по-ужасно въздействие от тази сцена. Това ме натъжи и напълно ме лиши от способност да помогна на Виктор да стане и да излезем от къщата. Седях безсилна. Взех писмото от масата и отново го прочетох. В този момент и аз бих го подписала, натрапи ми

се тази мисъл, като гледах безсилието на стареца и силата на арогантността. Истина е, не мога вече да избягам от това, и аз се числя към семейството на „лешоядките“, но до тази вечер не бях си и помисляла, че вършим големи злини, макар да знаех, че това, което правим, не е съвсем морално. Това писмо насочва към престъпления от по-голям мащаб, за тях не знам, а може би това наистина съществува и може би и аз съм част от това, съответно – може би е планирано да стана такава.

Господин Джо е наистина умен човек, в това съм се убеждавала много пъти, и нищо, което казва, не е за пренебрегване, та дори и това писмо. А писмото е написано от ужасна неволя.

- Кой би могъл да бъде куриер? – от размишленията ме върна слабия глас на Патриша, след като се измъчи истински с Джо и наполовина успя с лекарството.

- От това ще му стане по-добре... Когато малко се съвземе, по-лесно ще му дам остатъка... – каза и се плъсна на дивана.

- Кой може да е „книготворецът“!? – не се отказваше тя.

Преди известно време госпожа Патриша се скара и с последния приятел на Джо, писателя Александър. След тази раздяла Джо съвсем оголя откъм приятели и поради това е неспокоен, и сигурно се е съпротивлявал на нейната яростна атака срещу единствения му останал приятел, затова не ме изненадва, че тя вярва, че в писмото има и пръст на най-упоритият приятел на Джо. От господин Александър имам само приятни спомени и не ми се иска да се включвам срещу него, по никакъв начин, затова продължих да поддържам мнението си.

- Мисля, че наистина преувеличаваш – казах като се направих уж на ядосана.

- Не, не преувеличавам. Трябва да узная – каза тя, замисли се и продължи: – Знам, че се съмняваш в същото

лице, в което и аз. На теб ти е по-лесно да измъкнеш това от него, помогни ми...

След тези думи схванах смисъла на моето идване, значи на мен се падаше добре да проуча писателя Александър. А, така значи, помислих си аз и продължих така, че да не ѝ скърша хатъра:

- Добре! Ще се заема, а сега трябва да вървим – обещах, като изобщо и не мислех да се замесвам в това, а особено не по начина, по който си представяше госпожа Патриша.

- Добре! – прие тя, наведе глава, замисли се, рязко стана и накрая каза: – Идвам утре в Сан Пидро при теб, за да обмислим и се разберем за всичко това.

- ОК! Ще се видим утре – съгласих се аз и побързах колкото се може по-скоро да напусна този дом на мъката и тъгата.